

En l'aniversari de Tomàs Garcés

La niuda de poetes

Josep Cros

El pròxim divendres, dia 9 d'octubre, s'esdevindrà el noranta-unè aniversari del que considero, un dels millors poetes del nostre segle, gairebé oblidat pels innumerables que componen la nova fornada que encara s'està coent.

M'agradaria haver pogut saludar-lo, veure'l de prop, com vaig tenir el gust de fer-ho amb altres de la seva talla gegantina, per veure si encara conservava aquell mateix esguard de la fotografia que portaven els seus llibres, amb aquell mirar profund que semblava que et traspasés i tractar d'endevinar el seu pensament dins d'aquella calva lluent de tan pelada — com una pista d'aterratge com-mosa pel pes dels grans pensaments—. Perquè un poeta tan sensible i tan purità dels mots, dotat d'una font jo diria inesgotable, ara potser és el més ancià de tots, però durant anys es va veure abismat a l'oblit del qual el va treure l'editorial Selecta, i ara fa tres o quatre anys la Columna, exhaurides les seves obres, el reedità, però

aquesta nova fornada actual sembla que no hi tingui cabuda (almenys jo ho ignoro i prego se'm perdoni si m'erro) perquè hi ha una allau d'asserviment de cultivadors de mots que sembla que dels bons d'antany ja no se'n vulguin recordar, sinó només instal·lar-se damunt de la peanya dels cultivadors de la nostra història. Els camins són llargs i torts per a tots aquells que passen per atalls i senders deixant molta pell als esbarzerars. Hi ha una bola de neu novella i fresca que rodola cingleres avall sense furgar en el passat perquè ha trobat la feina feta i els camins esbrossats.

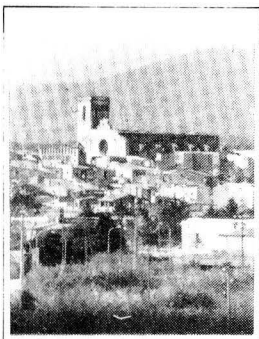
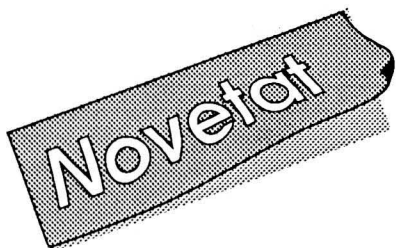
No vull posar-me amb res ni amb ningú, ni entrar en detalls que farien olor de rude cabrum ciat sota els garrofers, l'or penetrant de la qual m'era agradable, perquè els poetes, com les herbes, tots porten les seves olors, però m'ha semblat escaient trencar un brostim d'aquesta herba tot plegant garrofes, amb motiu de tants certàmens i crides importants a la nostra terra que passen dels

quatre-cents, concretament quatre-cents divuit i encara no hi són, tots sigui per omissió o per desgràcia, que m'ha fet recordar en Garcés i des d'ací, encara que sigui sol, li vull retre un homenatge que per l'edat solament ja es mereix, perquè aquests, quan són morts, ja hi són de més. Pensant en ell, doncs, transcriuré a Nervo.

CAMÍ AVANT

Tranquil vaig per l'espai obert/ amb les meves petjades fermes;/ per Déu, viu; per l'home, mort;/ desdenyós d'afalacs, de mirades,/ i de tota existència que no corre/ per les lleres divines dels somnis.

Dreçats envers el blau, com la torre;/ antic ja com les olimpíades/ i com el sol d'abril, clar i rialler./ La vida és meva: per mi s'emmagatzema/ amb els seus tresors d'amor i de substància/ immortal, que em brinda a mà plena/ igualment distant/ de descoratjament com d'arrogància/ amb el front serè/ vaig caminant endavant. ●

Qüestions demogràfiques sobre Riudoms

d'Octavi Anguera i Ortiga

Quaderns de divulgació cultural, 19

Edició conjunta de l'Ajuntament de Riudoms i el Centre d'Estudis Riudomencs "Arnau de Palomar"

UNA RADIOGRAFIA DE LA REALITAT SOCIAL I DEMOGRÀFICA DE RIUDOMS

Adquiriu-lo a: CERAP. Av. de Pau Casals, 84 - Riudoms- Tel. 76 80 67.